

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 204/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti J., s. r. o., B., zastúpenej Mgr. P. L., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 54 Cb 157/2007 a jeho rozsudkom zo 6. októbra 2009 v spojení postupom Krajského súdu v Bratislave v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 80/2010 a jeho rozsudkom z 2. novembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti J., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. februára 2011 doručená sťažnosť spoločnosti J., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia „*práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 48 ods.*

2 a podľa čl. 47 ods. 3 ústavy“ postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 54 Cb 157/2007 a jeho rozsudkom zo 6. októbra 2009 v spojení postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 80/2010 a jeho rozsudkom z 2. novembra 2010.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka (v citáciách označená aj „navrhovateľ“, resp. „žalovaný, pozn.) bola „v procesnom postavení žalovaného účastníkom súdneho konania na Okresnom súde Bratislava II, č. k. 54Cb/157/2007. Prvostupňový súd rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 6852,92 Eur ako aj náhradu trov konania vo výške 411,07 Eur, z titulu náhrady škody spôsobenej neoprávneným odberom plynu.

Proti tomuto rozsudku sa žalovaný odvolal. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania rozsudok prvostupňového súdu potvrdil s tým, že sa v celom rozsahu stotožnil so zisteným skutkovým stavom aj právnym posúdením veci prvostupňovým súdom. Rozsudok odvolacieho súdu bol právnenému zástupcovi navrhovateľa doručený 8. 12. 2010...

Podstatou sporu bolo, že sa žalobca domáhal náhrady škody spôsobenej neoprávneným odberom plynu. Ako neoprávnený odber plynu žalobca označil stav, keď na plynomeri umiestnenom v prevádzke žalovaného boli plomby na počítadle plynomera, ktoré boli hladké, pričom podľa tvrdenia žalobcu na nich mala byť vyrazená overovacia značka D22 a číslo 201. Tento stav potom považoval za poškodenie plomby a teda za poškodenie zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii podľa § 59 ods. 1 písm. d) zákona č. 656/2004 Z. z. (účinného od 1. 1. 2005).

Podľa názoru navrhovateľa prvostupňový i odvolací súd pochybili v tom, že na skutkový stav, ktorý vznikol v priebehu rokov 1995 až 1998 v súlade s vtedy platnou a účinnou právnou úpravou, aplikovali neskôr prijatú a účinnú právnú úpravu. Tým priznali neskoršej právnej úprave retroaktívne pôsobenie.“

3. Sťažovateľka je toho názoru, že „nesprávnou aplikáciou právnych predpisov v našej právnej veci súdy porušili naše právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, nakoľko jeho súčasťou musí byť aj zákaz retroaktívnej aplikácie právnych

noriam, ktorý vyplýva z článku 1 ods. 1 ústavy podľa ktorého sa Slovenská republika hlási k princípom právneho štátu.

Ďalšie pochybenie oboch súdov vidíme v tom, že v procese dokazovania (ktoré sa vykonávalo na prvostupňovom súde) súdy nerešpektovali požiadavku rovnosti účastníkov pred súdom...

Žalobca žiadnym spôsobom neoznačil dôkazy na preukázanie toho, že by mu bola vznikla škoda, v tomto smere sa žiadne dokazovanie nevedlo, čo podľa nás malo viesť súdy k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno. Avšak súdy uložili žalovanému povinnosť nahradiť pomocou vzorca vypočítanú škodu, čo znamená že od žalobcu nepožadovali aby svoje tvrdenie dokazoval a zvýhodnili ho tak oproti žalovanému, ktorý na rozdiel od žalovaného musel niesť dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení. Súdy tak vytvorili nerovné postavenie medzi žalobcom a žalovaným.

Uvedeným postupom súdy porušili právo navrhovateľa na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na rovnosť v konaní pred súdom podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.“.

4. Sťažovateľka ďalej uviedla, že „*Odvolací súd, ktorý vo veci konal rozhodol bez nariadenia pojednávania, teda v neprítomnosti účastníkov konania. Súčasne sa jeho stručné rozhodnutie odvoláva na (z hľadiska právnej argumentácie) rovnako stručný rozsudok prvostupňového súdu a odvolacie námietky žalovaného považoval odvolací súd za právne irelevantné.*

I keď občiansky súdny poriadok umožňuje odvolaciemu súdu rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2) a tiež umožňuje stotožniť sa vo svojom rozhodnutí s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, sme toho názoru, že by tak mal robiť iba striedmo, v skutkovo i právne jednoduchých a jednoznačných prípadoch a vtedy ak v odvolaní účastníka sa neobjaví žiadna nová argumentácia, ktorá by neodznela pred súdom prvého stupňa a s ktorou by sa tento súd nevysporiadal...

Vo svojom odvolaní sme uviedli argumenty zhodne ako v článku II. tohto návrhu (pozri body 2 a 3, pozn.), týkajúce sa retroaktívnej aplikácie zákonov, no odvolací súd túto námietku považoval bez bližšieho zdôvodnenia za právne irelevantnú. Rovnako sa žiadny zo súdov nezaoberal našou námietkou, že žalobca je v konaní povinný dokazovať vznik škody

v tom zmysle že u neho došlo ku zmenšeniu jeho majetku, čo však žalobca v konaní neurobil a teda neunesol dôkazné bremeno. Súd sa s touto námietkou nijako nevysporiadavali, neodkázali na žiadny dôkaz, ktorý by našu námietku vyvracal a ani neuviedli žiadne právne úvahy, ktorými sa pri aplikácii zákonov spravovali. Pritom námietky týkajúce sa neunesenia dôkazného bremena alebo retroaktivity aplikácie zákona je ťažko možné považovať za účelové a irelevantné ako uviedli oba sudy. Tieto námietky je možné považovať za nesprávne, to by však sudy museli s ohľadom na požiadavku presvedčivosti rozsudku argumentačne podložiť.

V súhrne tak považujeme rozhodnutia súdov za rozhodnutia v rozpore s § 157 ods. 2 O. s. p. čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle č. 46 ods. 1 ústavy...

Sme tiež toho názoru, že odvolací súd prerokovaním veci v našej neprítomnosti za tejto dôkaznej i právnej situácie porušil naše právo na prerokovanie veci v našej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.“.

5. *Sťažovateľka navrhla, aby „ústavný súd nášmu návrhu (sťažnosti) vyhovel a vyslovil, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 54Cb/157/2007 zo dňa 6. 10. 2009 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/80/2010 zo dňa 2. 11. 2010 a konaním ktoré im predchádzalo bolo porušené právo navrhovateľa na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na rovnosť v konaní pred súdom podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, právo na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.*

Tiež navrhujeme, aby ústavný súd právoplatný rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob/80/2010 zo dňa 2. 11. 2010 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.“.

6. Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa čl. 127 ústavy je systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z toho vyplýva, že ústavný súd zásadne nemá právomoc rozhodovať o takých sťažnostiach, o ktorých je oprávnený podľa platných právnych predpisov rozhodovať iný (všeobecný) súd.

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

11. Sťažovateľka v sťažnosti namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom okresného súdu sp. zn. 54 Cb 157/2007 zo 6. októbra 2009 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 26 Cob 80/2010 z 2. novembra 2010, ako aj postupom menovaných súdov v konaniach predchádzajúcich vydaniu týchto označených rozhodnutí.

II.A

K namietanému porušeniu označených základných práv postupom okresného súdu v označenej právnej veci

12. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého rozsudku okresného súdu preto, lebo na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu.

13. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka proti (v sťažnosti) namietanému rozsudku okresného súdu sp. zn. 54 Cb 157/2007 zo 6. októbra 2009 podala riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd. Ústavný súd preto nemá právomoc na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie práv sťažovateľky predmetným rozsudkom okresného súdu.

14. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmietol sťažovateľkinu sťažnosť v tejto jej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.B

K namietanému porušeniu označených základných práv postupom Krajského súdu v označenej právnej veci

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci

sú si v konaní podľa odseku 2 rovní. (Podľa odseku 2 každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.) Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

16. Zo sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľka namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv postupom krajského súdu a jeho rozsudkom (ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie), a to najmä tým, že sa stotožnil s faktickými zisteniami, právnymi názormi a závermi okresného súdu, ktoré, ako to vyplýva z obsahu sťažnosti, však podľa názoru sťažovateľky vyplývali z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a jeho nesprávneho právneho posúdenia (pozri body 3 a 4).

II.B a)

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

17. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, I. ÚS 290/2010), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných

slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

18. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 2 Cob 80/2010 z 2. novembra 2010 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy.

19. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zistených skutkových záverov a na tomto základe vyvođených právnych záverov. V odôvodnení svojho rozhodnutia po uvedení:

a) podstaty rozhodnutia okresného súdu *«Okresný súd... napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.852,92 EUR a trovy konania vo výške 411,07 EUR. V odôvodnení súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplata sumy 6.852,92 EUR z titulu náhrady škody spôsobenej neoprávneným odberom plynu. Vykonaným dokazovaním súd zistil, že medzi právnym predchodcom žalobcu ako dodávateľom a žalovaným ako odberateľom bola dňa 15. 08. 2004 uzavretá písomná zmluva o dodávke plynu pre odberateľov kategórie maloodber č. 103504, predmetom ktorej bola dodávka a odber plynu v odbernom mieste J., B. Súčasťou zmluvy boli Obchodné podmienky, preddavkový kalendár a montážny list meradla. Z montážneho listu meradla zo dňa 18. 05. 2005 podpísaného obidvoma zmluvnými stranami súd zistil, že dňa 18. 05. 2005 bolo v odbernom mieste žalovaného namontované meradlo objemu Rombach, výrobné číslo*

4045445 so stavom počítadla 3 m³, a to výmenou za predchádzajúce demontované meradlo výrobné číslo 3919121 so stavom počítadla 491600 m³. Ako dôvod demontáže a montáže je uvedené „Poškodenie plomby na počítadle odmontovaného plynomeru“. Zo záznamu z vykonanej kontroly zo dňa 18. 05. 2005 vyplýva, že v odbernom mieste žalovaného bola vykonaná kontrola meradla Rombach vyr. č. 3919125, pričom bol zistený stav 491600 m³. Zápis je potvrdený žalovaným.

Zo znaleckého posudku na meradlo č. 145/312.5/05 zo dňa 11. 07. 2005 predloženým žalobcom a spracovaným subjektom S. B. súd zistil, že v posudku na meradlo vyr. č. 3919121 je konštatovaný stav počítadla 491600,34 m³ a je konštatované poškodenie overovacej značky na počítadle-zásah do mechanizmu počítadla.

Žalobca vyúčtoval žalovanému faktúru č. 90022931 splatnou dňa 07. 10. 2005 titulom neoprávneného odberu s nákladmi zisťovania sumu 206.451,10 Sk. Prílohou faktúry bol výpočet škody spôsobenej dodávateľovi neoprávneným odberom za obdobie od 01. 05. do 18. 05. 2005.

Súd poukázal na § 373 Obchod. zák., § 59 ods. 1 písm. d/, ods. 2 zák. č. 656/2004 Z. z., § 1 ods. 2, 4, 9 vyhl. MH SR č. 155/2005 Z. z. a konštatoval, že mal jednoznačne za preukázané, že na strane žalovaného došlo k neoprávnenému odberu plynu, čo jednoznačne preukazuje odborný posudok a svedecká výpoveď spracovateľa posudku V. L. Neoprávneným odberom došlo k porušeniu zákonnej povinnosti v zmysle citovaných zákonných ustanovení, čo zakladá nárok žalobcu na náhradu škody v zmysle vyhl. č. 155/2005 Z. z., pričom ide o objektívnu zodpovednosť odberateľa, t. j. žalovaného. Súd preto žalobe vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p...»,

b) odvolacej argumentácie sťažovateľky: „Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Uviedol, že žalobca ako neoprávnený odber plynu označil, stav, keď na plynomeri umiestenom v prevádzke žalovaného boli plomby na počítadle, ktoré boli hladké, pričom podľa tvrdenia žalobcu na nich mala byť vyrazená značka D22 a číslo 201. Tento stav považoval za poškodenie plomby podľa § 59 ods. 1 písm. d/ zák. č. 655/2004 Z. z.. Žalovaný namietal, že v čase montáže plynomeru vr. 1995 bol pre oblasť meradiel účinný zák. č. 505/1990 Zb. a vyhláška č. 69/1991 Zb., pričom ani jeden z týchto predpisov nevyžadoval, aby plomba bola opatrená písmenami alebo číslicami. Preto nie je pravda, že plomba, ak nemá na sebe číslice a písmená, je poškodená. Žalovaný poukázal i na § 59 zák.

č. 656/2004, ktorý v čase údajného poškodenia plomb na plynomeri dňa 18. 05. 2005 stanovoval, že odberateľ je povinný uhradiť dodávateľovi škodu, len ak vznikla. Žalobca v celom konaní nepreukazoval, že by mu vznikla akákoľvek škoda, dokonca to ani netvrdil. Súd ďalej pochybil, keď ako dôkaz o dni posledného odpočtu plynu považoval faktúru vystavenú žalobcom bez zjavného prepojenia na odpočtový list, ktorá však nie je iba účtovým dokladom a tiež súd nevzal do úvahy výpoveď svedka P., ktorý nevedel identifikovať konkrétny deň, kedy robil u žalobcu odpočet a uviedol, že to mohlo byť kedykoľvek v čase od 15. 04. do 15. 05. 2005. Žalovaný taktiež namietal, že súd iba zhrnul tvrdenie žalobcu a obsah vykonaných dôkazov, pričom neuviedol, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil a ako vec právne posúdil, čo je v rozpore s § 157 ods. 2 O. s. p... Prvostupňové rozhodnutie je preto nepodložené, nepreskúmateľné a nesprávne. Žalovaný preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo ho zmenil a žalobu zamietol.“

c) uviedol argumentáciu krajského súdu: „Krajský súd... ako súd odvolací prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O. s. p. apo preskúmaní obsahu spisu a dôvodov odvolania žalovaného dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.“

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so zisteným skutkovým stavom aj s právnym posúdením veci prvostupňovým súdom. Odôvodnenie rozsudku považuje za dostatočné a presvedčivé.

Z listinných dôkazov ako aj svedeckých výpovedí, na ktoré poukázal v rozsudku súd prvého stupňa, bol i podľa názoru odvolacieho súdu preukázaný vznik škody, spôsobenej dodávateľovi plynu neoprávneným odberom plynu. V konaní bolo preukázané, že demontované meradlo malo porušené overovacie značky výrobcu na počítadle zásahom do mechanizmu počítadla a preto nevyhovovalo technickým a metrologickým požiadavkám.

Uvedená skutočnosť vyplýva jednoznačne zo zápisu zo dňa 18. 05. 2005, z montážneho listu meradla zo dňa 18. 05. 2005, z výpovede svedka F. B. a najmä z Posudku na meradlo č. 145/312.5/05 zo dňa 11. 07. 2005 vykonaného S. pracovisko B. Stav počítadla k 01. 05. 2005 bol 488905 m³ spotrebovaného plynu a k 18. 05. 2005, t. j. k dátumu jeho demontáže, bol stav 491 600 m³.

Žalobcovi ako dodávateľovi vznikla teda škoda podľa § 59 ods. 1 písm. d/ a ods. 2 zák. č. 656/2004 Z. z. do výšky určenej podľa vyhl. č. 155/2005 Z. z., tak ako to správne vyhodnotil súd prvého stupňa.

Dôvody odvolania žalovaného odvolací súd považuje za právne irelevantné, pretože žalobca škodu, spočívajúcu v neoprávnenom odbere, ktorého cena predstavuje 201.524,11 Sk a v nákladoch na zisťovanie neoprávneného odberu vo výške 4.927,- Sk, v konaní preukázal.

Odvolací súd preto rozsudok prvostupňového súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil. “

20. Predmetné rozhodnutie krajského súdu (nadväzujúce na faktické zistenia a právny názor okresného súdu) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu a tým aj okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

21. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam,

prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

22. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Cob 80/2010 z 2. novembra 2010 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

23. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.B b)

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy

24. Sťažovateľka namietala tiež porušenie základného práva „na rovnosť v konaní pred súdom podľa čl. 47 ods. 3 ústavy“ a základného práva „na prerokovanie vecí v prítomnosti účastníkov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ predmetným rozhodnutím krajského súdu.

25. Porušenie označených základných práv vidí sťažovateľka v tom, že krajský súd v konaní o jej odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania (pozri bod 4) a vo veci konajúce súdy „v procese dokazovania (ktoré sa vykonávalo na prvostupňovom súde)... nerešpektovali požiadavku rovnosti účastníkov pred súdom“ (pozri bod 3). Podľa sťažovateľky neboli splnené zákonné podmienky na takýto postup krajského súdu, týmto postupom jej bola odňatá možnosť vyjadriť sa k veci a k záverom okresného súdu v odvolacom konaní a v dôsledku tohto postupu krajského súdu nedošlo k preskúmaniu jej odvolacích námietok, ktoré „považoval odvolací súd za právne irelevantné“, a tým „odvolací súd prerokovaním vecí v našej neprítomnosti za tejto dôkaznej i právnej situácie porušil naše právo...“.

26. Podľa § 213 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7. Podľa § 213 ods. 2 ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní vecí nebolo použité a je pre rozhodnutie vecí rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. Podľa § 213 ods. 3 OSP ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám. Podľa § 213 ods. 4 OSP odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých účastníkom konania, ak ich nevykonal súd prvého stupňa, hoci mu ich účastník navrhol, alebo za podmienok ustanovených v § 205a. Podľa § 214 ods. 1 OSP (v znení účinnom k 2. novembru 2010) na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak

- a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,
- b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania,
- c) to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 OSP v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania. Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Podľa § 223 OSP odvolací súd rozhoduje rozsudkom, ak potvrdzuje alebo mení rozsudok, inak rozhoduje uznesením.

27. Novelizácie Občianskeho súdneho poriadku, najmä novelizácia vykonaná zákonom č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov s účinnosťou od 15. októbra 2008, krajskému súdu umožnila rozhodnúť vo veci sťažovateľky aj bez nariadenia pojednávania, ak dospel k záveru, že vo veci nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie. O tom, či treba zopakovať, alebo doplniť dokazovanie, môže krajský súd rozhodnúť autonómne, t. j. bez ohľadu na názor účastníkov konania, podľa konkrétnych okolností prípadu (najmä na základe dokumentácie obsiahnutej v spise). Z napadnutého rozsudku krajského súdu nevyplýva, že by krajský súd pred vyhlásením rozsudku vykonal ďalšie dokazovanie, resp. zopakoval dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa, a „*keďže sa v celom rozsahu*“ stotožnil s faktickými a právnymi závermi okresného súdu uvedenými v jeho odôvodnení, „*po preskúmaní obsahu spisu a dôvodov odvolania žalovaného*“ dospel krajský súd k záveru, že „*odvolaniu nie je možné vyhovieť*“. Za daných okolností ústavný súd zastáva názor, že ak krajský súd rozhodol vo veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a stotožnil sa s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia (§ 219 ods. 1 a 2 OSP), tak postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

28. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre zdôrazňuje, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré vychádza z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za daných okolností považoval ústavný súd postup krajského súdu, v rámci ktorého rozhodol vo veci sťažovateľky bez nariadenia pojednávania a stotožnil sa

s rozhodnutím súdu prvého stupňa, za ústavne akceptovateľný a udržateľný a na tomto základe dospel k záveru, že nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľkou označených základných práv, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

29. Na základe uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

III.

30. Po odmietnutí sťažnosti ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa ďalším návrhom sťažovateľky uvedeným v petite jej sťažnosti (bod 5).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2011